

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

12852 INSTRUMENT d'adhesió d'Espanya a la Convenció sobre les missions especials i Protocol facultatiu sobre la solució obligatòria de controvèrsies, fets a Nova York el 8 de desembre de 1969. («BOE» 159, de 4-7-2001.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució i, per tant, complerts els requisits que exigeix la legislació espanyola, estenc aquest Instrument d'adhesió d'Espanya a la Convenció sobre les missions especials i Protocol facultatiu, fets a Nova York el 8 de desembre de 1969, per tal que mitjançant el seu dipòsit, i de conformitat amb el que disposen els articles 52 de la Convenció i VI del Protocol facultatiu, Espanya passi a ser part de la Convenció i el Protocol esmentats.

Per donar fe de tot això signo aquest Instrument, degudament segellat i ratificat per l'infraescrit ministre d'Afers Exteriors.

Madrid, 28 de maig de 2001.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Afers Exteriors,
JOSEP PIQUÉ I CAMPS

CONVENCIÓ SOBRE LES MISSIONS ESPECIALS

Els estats part en aquesta Convenció,

Recordant que sempre s'ha atorgat un tracte particular a les missions especials,

Conscients dels propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides relatiu a la igualtat sobirana dels estats, al manteniment de la pau i la seguretat internacionals i al foment de les relacions d'amistat i de la cooperació entre els estats,

Recordant que la importància de la qüestió de les missions especials ha estat reconeguda durant la Conferència de les Nacions Unides sobre Relacions i Immunitats Diplomàtiques, així com en la Resolució I aprovada per aquesta Conferència el 10 d'abril de 1961,

Atès que la Conferència de les Nacions Unides sobre relacions i immunitats diplomàtiques va aprovar la Convenció de Viena sobre relacions diplomàtiques, que va ser oberta a la signatura el 18 d'abril de 1961,

Atès que la Conferència de les Nacions Unides sobre relacions consulars va aprovar la Convenció de Viena sobre relacions consulars, que va ser oberta a la signatura el 24 d'abril de 1963,

Convençuts que una Convenció internacional sobre les missions especials podria complementar aquestes dues convencions i contribuir al desenvolupament de les relacions amistoses entre les nacions, siguin quins siguin els seus règims constitucionals i socials,

Conscients que l'objecte dels privilegis i les immunitats relatiu a les missions especials no és afavorir individus sinó garantir-ne l'acompliment eficaç de les funcions ja que són missions que tenen caràcter representatiu de l'Estat,

Afirmant que les normes del dret internacional consuetudinari continuen regint les qüestions no regulades en les disposicions d'aquesta Convenció,

Han convingut:

Article 1. Terminologia.

Als efectes d'aquesta Convenció:

a) Per «missió especial» s'entén una missió temporal, que tingui caràcter representatiu de l'Estat, enviada per un Estat davant d'un altre Estat amb el consentiment d'aquest últim per tractar-hi assumptes determinats o fer davant seu una comesa determinada.

b) Per «missió diplomàtica permanent» s'entén una missió diplomàtica en el sentit de la Convenció de Viena sobre relacions diplomàtiques.

c) Per «oficina consular» s'entén qualsevol consolat general, consolat, viceconsolat o agència consular.

d) Per «cap de la missió especial» s'entén la persona encarregada per l'Estat que envia d'actuar amb aquest caràcter.

e) Per «representant de l'Estat que envia a la missió especial» s'entén qualsevol persona a la qual l'Estat que envia hagi atribuït aquest caràcter.

f) Per «membres de la missió especial» s'entén el cap de la missió especial, els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal de la missió especial.

g) Per «membres del personal de la missió especial» s'entenen els membres del personal diplomàtic, del personal administratiu i tècnic i del personal de servei de la missió especial.

h) Per «membres del personal diplomàtic» s'entenen els membres del personal de la missió especial que tinguin la qualitat de diplomàtic per a les finalitats de la missió especial.

i) Per «membres del personal administratiu i tècnic» s'entenen els membres del personal de la missió especial que treballen al servei administratiu i tècnic de la missió especial.

j) Per «membres del personal de servei» s'entenen els membres del personal de la missió especial contractats per aquest per atendre els locals o fer feines anàlogues.

k) Per «personal al servei privat» s'entenen les persones que treballen exclusivament al servei dels membres de la missió especial.

Article 2. Enviament d'una missió especial.

Un Estat pot enviar una missió especial davant d'un altre Estat amb el consentiment d'aquest últim, obtingut prèviament per la via diplomàtica o una altra via convinguda o mútuament acceptable.

Article 3. *Funcions d'una missió especial.*

Les funcions d'una missió especial es determinen per consentiment mutu de l'Estat que envia i l'Estat receptor.

Article 4. *Enviament de la mateixa missió especial davant de dos o més estats.*

Un Estat que es proposi d'enviar la mateixa missió especial davant de dos o més estats n'ha d'informar cada Estat receptor quan demani el seu consentiment.

Article 5. *Enviament d'una missió especial comuna per dos o més estats.*

Dos o més estats que es proposin d'enviar una missió especial comuna davant d'un altre Estat n'han d'informar l'Estat receptor quan demanin el seu consentiment.

Article 6. *Enviament de missions especials per dos o més estats per tractar una qüestió d'interès comú.*

Dos o més estats poden enviar alhora davant d'un altre Estat sengles missions especials, amb el consentiment d'aquest Estat obtingut conforme a l'article 2, per tractar conjuntament, amb l'acord de tots els estats, una qüestió d'interès comú a tots aquests.

Article 7. *Inexistència de relacions diplomàtiques o consulars.*

Per a l'enviament o la recepció d'una missió especial no és necessària l'existència de relacions diplomàtiques o consulars.

Article 8. *Nomenament dels membres de la missió especial.*

Sens perjudici del que disposen els articles 10, 11 i 12, l'Estat que envia ha de nomenar lliurement els membres de la missió especial després d'haver donat a l'Estat receptor tota la informació pertinent sobre el nombre de membres i la composició de la missió especial, i en particular els noms i les qualitats de les persones que es proposa nomenar. L'Estat receptor es pot negar a acceptar una missió especial el nombre de membres de la qual no consideri raonable, tenint en compte les circumstàncies i les condicions de l'Estat receptor i les necessitats de la missió de què es tracta. També es pot negar, sense donar-ne les raons, a acceptar qualsevol persona com a membre de la missió especial.

Article 9. *Composició de la missió especial.*

1. La missió especial està constituïda per un o diversos representants de l'Estat que envia entre els quals aquest pot designar un cap. La missió pot comprendre a més personal diplomàtic, personal administratiu i tècnic, així com personal de servei.

2. Quan membres d'una missió diplomàtica permanent o d'una oficina consular a l'Estat receptor són inclosos en una missió especial, conserven els seus privilegis i les seves immunitats com a membres de la missió diplomàtica permanent o de l'oficina consular, a més dels privilegis i les immunitats concedits per aquesta Convenció.

Article 10. *Nacionalitat dels membres de la missió especial.*

1. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta

han de tenir, en principi, la nacionalitat de l'Estat que envia.

2. Els nacionals de l'Estat receptor no poden formar part de la missió especial sense el consentiment de l'Estat esmentat, que el pot retirar en qualsevol moment.

3. L'Estat receptor es pot reservar el dret que preveu el paràgraf 2 d'aquest article respecte dels nacionals d'un Estat tercer que no siguin alhora nacionals de l'Estat que envia.

Article 11. *Notificacions.*

1. S'han de notificar al Ministeri de Relacions Exteriors o un altre òrgan de l'Estat receptor que s'hagi convingut:

a) La composició de la missió especial, així com qualsevol canvi ulterior en la composició.

b) L'arribada i la sortida definitiva dels membres de la missió, així com l'acabament de les seves funcions a la missió.

c) L'arribada i la sortida definitiva de qualsevol persona que acompanyi un membre de la missió.

d) La contractació i l'acomiadament de persones residents en l'Estat receptor com a membres de la missió o com a personal al servei privat.

e) La designació del cap de la missió especial o, si no n'hi ha, del representant que esmenta el paràgraf 1 de l'article 14, així com de la persona que el reemplaça.

f) La situació dels locals ocupats per la missió especial i dels allotjaments particulars que gaudeixen d'inviolabilitat de conformitat amb els articles 30, 36 i 39, així com qualsevol altra informació que sigui necessària per identificar aquells locals i allotjaments.

2. Llevat que sigui impossible, l'arribada i la sortida definitiva s'han de notificar amb antelació.

Article 12. *Persona declarada «non grata» o no acceptable.*

1. L'Estat receptor pot comunicar a l'Estat que envia, a tota hora i sense haver d'exposar els motius de la seva decisió, que qualsevol representant de l'Estat que envia a la missió especial o qualsevol membre del personal diplomàtic d'aquesta és persona «non grata» o que qualsevol altre membre del personal de la missió no és acceptable. L'Estat que envia ha de retirar llavors aquesta persona o ha de posar fi a les seves funcions a la missió especial, segons escaigui. Qualsevol persona pot ser declarada «non grata» o no acceptable abans de la seva arribada al territori de l'Estat receptor.

2. Si l'Estat que envia es nega a executar, o no executa en un termini raonable, les obligacions que li incumben d'acord amb el que disposa el paràgraf 1 d'aquest article, l'Estat receptor es pot negar a reconèixer com a membre de la missió especial la persona de què es tracta.

Article 13. *Començament de les funcions d'una missió especial.*

1. Les funcions d'una missió especial comencen des de l'entrada en contacte oficial de la missió amb el Ministeri de Relacions Exteriors o un altre òrgan de l'Estat receptor que s'hagi convingut.

2. El començament de les funcions d'una missió especial no depèn d'una presentació d'aquesta per la missió diplomàtica permanent de l'Estat que envia ni del lliurament de cartes credencials o plens poders.

Article 14. Autorització per actuar en nom de la missió especial.

1. El cap de la missió especial o, si l'Estat que envia no n'ha nomenat cap, un dels representants de l'Estat que envia designat per aquest, està autoritzat per actuar en nom de la missió especial i dirigir comunicacions a l'Estat receptor. L'Estat receptor ha de dirigir les comunicacions referents a la missió especial al cap de la missió o, si no n'hi ha, al representant abans esmentat, ja sigui directament o per la via de la missió diplomàtica permanent.

No obstant això, un membre de la missió especial pot ser autoritzat per l'Estat que envia, pel cap de la missió especial o, si no n'hi ha, pel representant que esmenta el paràgraf 1 d'aquest article, per reemplaçar el cap de la missió especial o el representant, o per fer determinats actes en nom de la missió.

Article 15. Òrgan de l'Estat receptor amb el qual s'han de tractar els assumptes oficials.

Tots els assumptes oficials amb l'Estat receptor de què la missió especial estigui encarregada per l'Estat que envia han de ser tractats amb el Ministeri de Relacions Exteriors o per mitjà d'aquest, o amb un altre òrgan de l'Estat receptor que s'hagi convingut.

Article 16. Regles de precedència.

1. Quan dues o més missions especials es reuneixin al territori de l'Estat receptor o d'un Estat tercer, la precedència entre aquestes s'ha de determinar, tret d'acord particular, segons l'ordre alfabètic dels noms dels estats utilitzat pel protocol de l'Estat en el territori del qual es reuneixin les missions.

2. La precedència entre dues o més missions especials que es trobin per a una cerimònia o un acte solemne s'ha de regir pel protocol en vigor a l'Estat receptor.

3. La precedència entre els membres d'una mateixa missió especial és la que es notifiqui a l'Estat receptor o a l'Estat tercer en el territori del qual es reuneixen dues o més missions especials.

Article 17. Seu de la missió especial.

1. La missió especial té la seu a la localitat determinada de comú acord pels estats interessats.

2. A falta d'acord, la missió especial té la seu a la localitat on hi ha el Ministeri de Relacions Exteriors de l'Estat receptor.

3. Si la missió especial exerceix les seves funcions en localitats diferents, els estats interessats poden convenir que aquesta missió tingui diverses seus, entre les quals poden elegir una seu principal.

Article 18. Reunió de missions especials al territori d'un Estat tercer.

1. Només es poden reunir missions especials de dos o més estats al territori d'un Estat tercer quan hagin rebut el consentiment exprés d'aquest, que conserva el dret de retirar-lo.

2. En donar el seu consentiment, l'Estat tercer pot establir condicions que els estats que envien han d'observar.

3. L'Estat tercer assumeix respecte als estats que envien els drets i les obligacions d'un Estat receptor en la mesura que indiqui en donar el seu consentiment.

Article 19. Dret de la missió especial a fer servir la bandera i l'escut de l'Estat que envia.

1. La missió especial té dret a col·locar la bandera i l'escut de l'Estat que envia als locals ocupats per la missió, així com als seus mitjans de transport quan s'utilitzin per a assumptes oficials.

2. En exercir el dret reconegut en aquest article, s'han de tenir en compte les lleis, els reglaments i els usos de l'Estat receptor.

Article 20. Acabament de les funcions d'una missió especial.

1. Les funcions d'una missió especial acaben en particular per:

- L'acord dels estats interessats.
- La realització de la comesa de la missió especial.
- L'expiració del període assenyalat per a la missió especial, llevat de pròrroga expressa.
- La notificació per l'Estat que envia que posa fi a la missió especial o la retira.
- La notificació per l'Estat receptor que considera acabada la missió especial.

2. La ruptura de relacions diplomàtiques o consulars entre l'Estat que envia i l'Estat receptor no comporta per si mateixa el final de les missions especials existents en el moment de la ruptura.

Article 21. Estatut del cap d'Estat i de les personalitats de rang elevat.

1. El cap de l'Estat que envia, quan encapçali una missió especial, ha de gaudir a l'Estat receptor o en un Estat tercer de les facilitats, els privilegis i les immunitats reconeguts pel dret internacional als caps d'Estat en visita oficial.

2. El cap de govern, el ministre de Relacions Exteriors i altres personalitats de rang elevat, quan participin en una missió especial de l'Estat que envia, han de gaudir a l'Estat receptor o en un Estat tercer, a més del que atorga aquesta Convenció, de les facilitats, els privilegis i les immunitats reconeguts pel dret internacional.

Article 22. Facilitats en general.

L'Estat receptor ha de donar a la missió especial les facilitats necessàries per a l'acompliment de les seves funcions, tenint en compte la naturalesa i la comesa de la missió especial.

Article 23. Locals i allotjament

L'Estat receptor ha d'ajudar a aconseguir els locals necessaris a la missió especial, si aquesta ho sol·licita, i a obtenir allotjament adequat per als seus membres.

Article 24. Exempció fiscal dels locals de la missió especial.

1. En la mesura compatible amb la naturalesa i la durada de les funcions exercides per la missió especial, l'Estat que envia i els membres de la missió especial que actuen per compte d'aquesta estan exempts de tots els impostos i els gravàmens nacionals, regionals o municipals sobre els locals ocupats per la missió especial, llevat que es tracti d'impostos o gravàmens que constitueixen el pagament de serveis particulars prestats.

2. L'exempció fiscal a què es refereix aquest article no s'aplica als impostos i als gravàmens que, de conformitat amb les disposicions legals de l'Estat receptor, siguin a càrrec del particular que contracti amb l'Estat que envia o amb un membre de la missió especial.

Article 25. *Inviolabilitat dels locals.*

1. Els locals on estigui instal·lada la missió especial de conformitat amb aquesta Convenció són inviolables. Els agents de l'Estat receptor no hi poden entrar sense el consentiment del cap de la missió especial o, si s'escau, del cap de la missió diplomàtica permanent de l'Estat que envia acreditat davant de l'Estat receptor. Aquest consentiment es pot presumir en cas d'incendi o d'un altre sinistre que posi seriosament en perill la seguretat pública, i només en el cas que no hagi estat possible obtenir el consentiment exprés del cap de la missió especial o, si s'escau, del cap de la missió permanent.

2. L'Estat receptor té l'obligació especial d'adoptar totes les mesures adequades per protegir els locals de la missió especial contra qualsevol intrusió o dany i evitar que es torbi la tranquil·litat de la missió especial o s'atempti contra la seva dignitat.

3. Els locals de la missió especial, el seu mobiliari, els altres béns que serveixen per al funcionament de la missió especial i els seus mitjans de transport no poden ser objecte de cap registre, requisició, embargament o mesura d'execució.

Article 26. *Inviolabilitat dels arxius i els documents.*

Els arxius i els documents de la missió especial són sempre inviolables, siguin on siguin. Quan calgui, han d'anar proveïts de signes exteriors visibles d'identificació.

Article 27. *Llibertat de circulació.*

Sens perjudici de les seves lleis i reglaments referents a zones d'accés prohibit o reglamentat per raons de seguretat nacional, l'Estat receptor ha de garantir a tots els membres de la missió especial la llibertat de circulació i de trànsit pel seu territori en la mesura necessària per a l'acompliment de les funcions de la missió especial.

Article 28. *Llibertat de comunicació.*

1. L'Estat receptor ha de permetre la lliure comunicació de la missió especial per a totes les finalitats oficials i protegir-la. Per comunicar-se amb el Govern de l'Estat que envia, així com amb les missions diplomàtiques, oficines consulars i altres missions especials d'aquest Estat o amb seccions de la mateixa missió, siguin on siguin, la missió especial pot emprar tots els mitjans de comunicació adequats, com ara els correus i els missatges en clau o en xifra. No obstant això, només amb el consentiment de l'Estat receptor, la missió especial pot instal·lar i utilitzar una emissora de ràdio.

2. La correspondència oficial de la missió especial és inviolable. Per «correspondència oficial» s'entén tota la correspondència que concerneix la missió especial i les seves funcions.

3. Quan sigui factible, la missió especial ha d'utilitzar els mitjans de comunicació, inclusivament la valisa i el correu, de la missió diplomàtica permanent de l'Estat que envia.

4. La valisa de la missió especial no pot ser oberta ni retinguda.

5. Els paquets que constitueixen la valisa de la missió especial han d'anar proveïts de signes exteriors visibles indicadors del seu caràcter i només poden contenir documents o objectes d'ús oficial de la missió especial.

6. El correu de la missió especial, que ha de portar un document oficial en què consti aquesta condició i el nombre de paquets que constitueixen la valisa, ha d'estar protegit, en l'acompliment de les seves funcions, per l'Estat receptor. Gaudeix d'inviolabilitat personal i no pot ser objecte de cap forma de detenció o arrest.

7. L'Estat que envia, o la missió especial, pot designar correus ad hoc de la missió especial. En aquests casos també s'apliquen les disposicions del paràgraf 6 d'aquest article, però les immunitats que s'hi esmenten deixen de ser aplicables quan el correu ad hoc hagi lliurat al destinatari la valisa de la missió especial que se li ha encomanat.

8. La valisa de la missió especial es pot confiar al comandant d'un vaixell o una aeronau comercial que hagin d'arribar a un punt d'entrada autoritzat. El comandant ha de portar a sobre un document oficial en què consti el nombre de paquets que constitueixen la valisa, però no es pot considerar com a correu de la missió especial. Amb l'acord previ amb les autoritats competents, la missió especial pot enviar un dels seus membres a prendre possessió directament i lliurement de la valisa de mans del comandant del vaixell o de l'aeronau.

Article 29. *Inviolabilitat personal.*

La persona dels representants de l'Estat que envia a la missió especial, així com la dels membres del seu personal diplomàtic, és inviolable. No poden ser objecte de cap forma de detenció o arrest. L'Estat receptor els ha de tractar amb el respecte pertinent i ha d'adoptar totes les mesures adequades per impedir qualsevol atemptat contra la seva persona, la seva llibertat o la seva dignitat.

Article 30. *Inviolabilitat de l'allotjament particular.*

1. L'allotjament particular dels representants de l'Estat que envia a la missió especial i dels membres del personal diplomàtic d'aquesta gaudeix de la mateixa inviolabilitat i protecció que els locals de la missió especial.

2. Els seus documents, la seva correspondència i, llevat del que preveu el paràgraf 4 de l'article 31, els seus béns, també gaudeixen d'inviolabilitat.

Article 31. *Immunitat de jurisdicció*

1. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta gaudeixen d'immunitat de la jurisdicció penal de l'Estat receptor.

2. També gaudeixen d'immunitat de la jurisdicció civil i administrativa de l'Estat receptor, excepte en cas de:

a) Una acció real sobre béns immobles particulars instal·lats al territori de l'Estat receptor, llevat que la persona de què es tracti els posseeixi per compte de l'Estat que envia per a les finalitats de la missió.

b) Una acció successòria en la qual la persona de què es tracta figuri, a títol privat i no en nom de l'Estat que envia, com a executor testamentari, administrador, hereu o legatari.

c) Una acció referent a qualsevol activitat professional o comercial exercida per la persona de què es tracti a l'Estat receptor, fora de les seves funcions oficials.

d) Una acció per danys resultant d'un accident ocasionat per un vehicle utilitzat fora de les funcions oficials de la persona de què es tracti.

3. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta no estan obligats a testificar.

4. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial o els membres del personal diplomàtic d'aquesta no poden ser objecte de cap mesura d'execució, excepte en els casos que preveuen els apartats a), b), c) i d) del paràgraf 2 d'aquest article i per tal que no

pateixi menyscapse la inviolabilitat de la seva persona o del seu allotjament.

5. La immunitat de jurisdicció dels representants de l'Estat que envia a la missió especial i dels membres del personal diplomàtic d'aquesta no els eximeix de la jurisdicció de l'Estat que envia.

Article 32. *Exempció de la legislació de Seguretat Social.*

1. Sens perjudici de les disposicions del paràgraf 3 d'aquest article, els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta, quant als serveis prestats a l'Estat que envia, estan exempts de les disposicions de Seguretat Social que siguin vigents a l'Estat receptor.

2. L'exempció que preveu el paràgraf 1 d'aquest article també s'aplica al personal al servei privat exclusiu d'un representant de l'Estat que envia a la missió especial o d'un membre del personal diplomàtic d'aquesta, amb la condició que les persones de què es tracti:

a) No siguin nacionals de l'Estat receptor o no hi tinguin residència permanent, i

b) Estiguin protegides per les disposicions de Seguretat Social que siguin vigents a l'Estat que envia o en un Estat tercer.

3. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta, que contractin persones a qui no s'aplica l'exempció que preveu el paràgraf 2 d'aquest article, han de complir les obligacions que les disposicions de Seguretat Social de l'Estat receptor imposen als patrons.

4. L'exempció que preveuen els paràgrafs 1 i 2 d'aquest article no impedeix la participació voluntària en el règim de Seguretat Social de l'Estat receptor, amb la condició que aquesta participació estigui permesa per aquest Estat.

5. Les disposicions d'aquest article s'entenen sens perjudici dels acords bilaterals o multilaterals sobre seguretat social ja concertats i no impedeixen que en endavant es concertin acords d'aquesta índole.

Article 33. *Exempció d'impostos i gravàmens.*

Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta estan exempts de tots els impostos i gravàmens, personals o reals, nacionals, regionals o municipals, a excepció de:

a) Els impostos indirectes de l'índole dels normalment inclosos en el preu de les mercaderies o els serveis.

b) Els impostos i els gravàmens sobre els béns immobles privats que estiguin en el territori de l'Estat receptor, llevat que la persona de què es tracti els poseixi per compte de l'Estat que envia per a les finalitats de la missió.

c) Els impostos sobre les successions que li correspongui percebre a l'Estat receptor, llevat del que disposa l'article 44.

d) Els impostos i els gravàmens sobre els ingressos privats que tinguin el seu origen a l'Estat receptor i els impostos sobre el capital que gravin les inversions efectuades en empreses comercials a l'Estat receptor.

e) Els impostos i els gravàmens corresponents a serveis particulars prestats.

f) Els drets de registre, aranzels judicials, hipoteca i timbre, llevat del que disposa l'article 24.

Article 34. *Exempció de prestacions personals.*

L'Estat receptor ha d'eximir els representants de l'Estat que envia a la missió especial i als membres del personal diplomàtic d'aquesta de qualsevol prestació personal, de qualsevol servei públic, sigui quina sigui la seva naturalesa, i de càrregues militars com ara les requisicions, les contribucions i els allotjaments militars.

Article 35. *Franquícia duanera.*

1. L'Estat receptor, dins dels límits de les lleis i els reglaments que promulga, ha de permetre l'entrada i ha de concedir l'exempció de tota classe de drets de duana, impostos i gravàmens connexos, llevat de les despeses d'emmagatzematge, transport i serveis anàlegs, pel que fa a:

a) Els objectes destinats a l'ús oficial de la missió especial.

b) Els objectes destinats a l'ús personal dels representants de l'Estat que envia a la missió especial i dels membres del personal diplomàtic d'aquesta.

2. Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta estan exempts de la inspecció del seu equipatge personal, llevat que hi hagi motius fundats per suposar que conté objectes no compresos en les exempcions que esmenta el paràgraf 1 d'aquest article, o objectes la importació o l'exportació dels quals estigui prohibida per la legislació de l'Estat receptor o sotmesa als seus reglaments de quarantena. En aquest cas, la inspecció només es pot efectuar en presència de l'interessat o del seu representant autoritzat.

Article 36. *Personal administratiu i tècnic.*

Els membres del personal administratiu i tècnic de la missió especial gaudeixen dels privilegis i les immunitats que esmenten els articles 29 al 34, llevat que la immunitat de la jurisdicció civil i administrativa de l'Estat receptor que esmenta el paràgraf 2 de l'article 31 no s'estén als actes realitzats fora de l'acompliment de les seves funcions. També gaudeixen dels privilegis que esmenta el paràgraf 1 de l'article 35 pel que fa als objectes importats en efectuar la primera entrada al territori de l'Estat receptor.

Article 37. *Personal de servei.*

Els membres del personal de servei de la missió especial gaudeixen d'immunitat de la jurisdicció de l'Estat receptor pels actes realitzats en l'acompliment de les seves funcions i d'exempció d'impostos i gravàmens sobre els salaris que perceben pels seus serveis, així com de l'exempció de la legislació de Seguretat Social que preveu l'article 32.

Article 38. *Personal al servei privat.*

El personal al servei privat dels membres de la missió especial està exempt d'impostos i gravàmens sobre els salaris que percep pels seus serveis. En tota la resta, només gaudeix de privilegis i immunitats en la mesura que ho admeti l'Estat receptor. Això no obstant, l'Estat receptor ha d'exercir la seva jurisdicció sobre aquest personal de manera que no destorbi indegudament l'acompliment de les funcions de la missió especial.

Article 39. *Membres de la família.*

1. Els membres de les famílies dels representants de l'Estat que envia a la missió especial i dels membres del personal diplomàtic d'aquesta gaudeixen dels privilegis i les immunitats que especifiquen els articles 29 al 35 si acompanyen aquests membres de la missió especial i sempre que no siguin nacionals de l'Estat receptor o no hi tinguin residència permanent.

2. Els membres de les famílies dels membres del personal administratiu i tècnic de la missió especial gaudeixen dels privilegis i les immunitats que esmenta l'article 36 si acompanyen aquests membres de la missió especial i sempre que no siguin nacionals de l'Estat receptor o no hi tinguin residència permanent.

Article 40. *Nacionals de l'Estat receptor i persones amb residència permanent a l'Estat receptor.*

1. Excepte en la mesura que l'Estat receptor concedeixi altres privilegis i immunitats, els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta que siguin nacionals de l'Estat receptor o hi tinguin residència permanent només gaudeixen d'immunitat de jurisdicció i inviolabilitat pels actes oficials realitzats en l'acompliment de les seves funcions.

2. Els altres membres de la missió especial, així com el personal al servei privat, que siguin nacionals de l'Estat receptor o hi tinguin residència permanent gaudeixen de privilegis i immunitats únicament en la mesura que l'Estat esmentat reconeix. Això no obstant, l'Estat receptor ha d'exercir la seva jurisdicció sobre aquestes persones de manera que no destorbi indegudament l'acompliment de les funcions de la missió especial.

Article 41. *Renúncia a la immunitat.*

1. L'Estat que envia pot renunciar a la immunitat de jurisdicció dels seus representants a la missió especial i dels membres del personal diplomàtic d'aquesta, així com de les altres persones que gaudeixen d'immunitat de conformitat amb els articles 36 al 40.

2. La renúncia ha de ser sempre expressa.

3. Si qualsevol de les persones que esmenta el paràgraf 1 d'aquest article entaula una acció judicial, no li és permès d'invocar la immunitat de jurisdicció respecte de qualsevol reconvençió directament lligada a la demanda principal.

4. La renúncia a la immunitat de jurisdicció respecte de les accions civils o administratives no s'ha d'entendre que comporta renúncia a la immunitat quant a l'execució de la decisió, per a la qual cosa és necessària una nova renúncia.

Article 42. *Trànsit pel territori d'un Estat tercer.*

1. Si un representant de l'Estat que envia a la missió especial o un membre del personal diplomàtic d'aquesta travessa el territori d'un Estat tercer o s'hi està per anar a prendre possessió de les seves funcions o per tornar a l'Estat que envia, l'Estat tercer li ha de concedir la inviolabilitat i totes les altres immunitats necessàries per facilitar-li el trànsit o la tornada. Aquesta regla també és aplicable als membres de la família que gaudeixen de privilegis i immunitats i que acompanyen la persona esmentada en aquest paràgraf, tant si viatgen amb ella com si viatgen separadament per reunir-se amb ella o per tornar al seu país.

2. En circumstàncies anàlogues a les que preveu el paràgraf 1 d'aquest article, els tercers estats no han de dificultar el pas pel seu territori dels membres del

personal administratiu i tècnic o de servei de la missió especial o dels membres de la seva família.

3. Els tercers estats han de concedir a la correspondència oficial i a les altres comunicacions oficials en trànsit, fins i tot als despatxos en clau o en xifra, la mateixa llibertat i protecció que l'Estat receptor està obligat a concedir-los d'acord amb aquesta Convenció. Amb subjecció a les disposicions del paràgraf 4 d'aquest article, han de concedir als correus i a les valises de la missió especial en trànsit la mateixa inviolabilitat i protecció que l'Estat receptor està obligat a concedir-los d'acord amb aquesta Convenció.

4. L'Estat tercer ha de complir únicament les seves obligacions respecte a les persones que esmenten els paràgrafs 1, 2 i 3 d'aquest article, quan hagi estat informat per endavant, ja sigui per sol·licitud de visat o per notificació, del trànsit d'aquestes persones com a membres de la missió especial, membres de les seves famílies o correus, i no s'hi hagi oposat.

5. Les obligacions dels tercers estats, en virtut dels paràgrafs 1, 2 i 3 d'aquest article, també són aplicables respecte a les persones esmentades respectivament en aquests paràgrafs, així com a les comunicacions oficials i a les valises de la missió especial, quan la utilització del territori de l'Estat tercer sigui a causa de força major.

Article 43. *Durada dels privilegis i les immunitats.*

1. Qualsevol membre de la missió especial gaudeix dels privilegis i les immunitats a què té dret des que entra al territori de l'Estat receptor per exercir les seves funcions a la missió especial o, si es troba ja en aquest territori, des que el seu nomenament ha estat comunicat al ministre de Relacions Exteriors o un altre òrgan de l'Estat receptor que s'hagi convingut.

2. Quan acaben les funcions d'un membre de la missió especial, els seus privilegis i les seves immunitats cessen normalment en el moment en què surt del territori de l'Estat receptor o quan expira el termini raonable que li ha estat concedit per sortir-ne, però subsisteixen fins llavors, fins i tot en cas de conflicte armat. Subsisteix, això no obstant, la immunitat respecte dels actes realitzats per aquell membre en l'exercici de les seves funcions.

3. En cas de mort d'un membre de la missió especial, els membres de la seva família continuen gaudint dels privilegis i les immunitats que els corresponen fins a l'expiració d'un termini raonable en el qual puguin abandonar el territori de l'Estat receptor.

Article 44. *Béns d'un membre de la missió especial o d'un membre de la seva família en cas de mort.*

1. En cas de mort d'un membre de la missió especial o d'un membre de la seva família que l'acompanyava, si el finat no era nacional de l'Estat receptor o no hi tenia residència permanent, l'Estat receptor ha de permetre que es treguin del país els béns mobles del finat, llevat dels que hagin estat adquirits allí i l'exportació dels quals estigui prohibida en el moment de la mort.

2. No són objecte d'impostos de successió els béns mobles que es trobin a l'Estat receptor pel sol fet d'haver estat present allà el causant de la successió com a membre de la missió especial o de la família d'un membre de la missió.

Article 45. *Facilitats per a la sortida del territori de l'Estat receptor i el retirament dels arxius de la missió especial.*

1. L'Estat receptor ha de donar facilitats, fins i tot en cas de conflicte armat, perquè les persones que gau-

deixen de privilegis i immunitats i no siguin nacionals de l'Estat receptor, així com els membres de les seves famílies, sigui quina sigui la seva nacionalitat, puguin sortir del seu territori al més aviat possible. En especial, ha de posar a la seva disposició, si és necessari, els mitjans de transport indispensable per a aquestes persones i els seus béns.

2. L'Estat receptor ha de concedir a l'Estat que envia facilitats per retirar del territori del primer els arxius de la missió especial.

Article 46. *Conseqüència de l'acabament de les funcions de la missió especial.*

1. Quan acaben les funcions d'una missió especial, l'Estat receptor ha de respectar i protegir els locals de la missió especial mentre hi estiguin afectats, així com els béns i els arxius de la missió especial. L'Estat que envia ha de retirar aquells béns i arxius en un termini raonable.

2. En cas d'absència de relacions diplomàtiques o consulars entre l'Estat que envia i l'Estat receptor o de ruptura d'aquestes relacions i si han acabat les funcions de la missió especial, l'Estat que envia pot confiar, encara que hi hagi un conflicte armat, la custòdia dels béns i els arxius de la missió especial a un Estat tercer acceptable per a l'Estat receptor.

Article 47. *Respecte a les lleis i els reglaments de l'Estat receptor i utilització dels locals de la missió especial.*

1. Sens perjudici dels seus privilegis i immunitats, totes les persones que gaudeixen d'aquests privilegis i immunitats en virtut d'aquesta Convenció estan obligades a respectar les lleis i els reglaments de l'Estat receptor. També estan obligades a no immiscir-se en els assumptes interns d'aquest Estat.

2. Els locals de la missió especial no han de ser utilitzats de manera incompatible amb les funcions de la missió especial tal com estan concebudes en aquesta Convenció, en altres normes del dret internacional general o en els acords particulars que vigeixin entre l'Estat que envia i l'Estat receptor.

Article 48. *Activitats professionals o comercials.*

Els representants de l'Estat que envia a la missió especial i els membres del personal diplomàtic d'aquesta no poden exercir cap activitat professional o comercial en profit propi a l'Estat receptor.

Article 49. *No discriminació.*

1. En l'aplicació de les disposicions d'aquesta Convenció, no es pot fer cap discriminació entre els estats.

2. No obstant això, no es considera discriminatori:

a) Que l'Estat receptor apliqui restrictivament una disposició d'aquesta Convenció perquè s'apliqui així aquesta disposició a una missió especial seva a l'Estat que envia.

b) Que, per costum o acord, els estats modifiquin entre si l'abast de les facilitats, els privilegis i les immunitats aplicables a les seves missions especials, encara que aquesta modificació no hagi estat convinguda amb altres estats, a condició que no sigui incompatible amb l'objecte i la finalitat d'aquesta Convenció i no afecti el gaudi dels drets ni el compliment de les obligacions dels estats tercers.

Article 50. *Signatura.*

Aquesta Convenció està oberta a la signatura de tots els estats membres de les Nacions Unides o d'algun organisme especialitzat o de l'Organisme Internacional d'Energia Atòmica, així com de qualsevol Estat part en l'Estatut del Tribunal Internacional de Justícia i de qualsevol altre Estat invitat per l'Assemblea General de les Nacions Unides a ser part de la Convenció, fins al 31 de desembre de 1970, a la seu de les Nacions Unides a Nova York.

Article 51. *Ratificació.*

Aquesta Convenció està subjecta a ratificació. Els instruments de ratificació s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article 52. *Adhesió.*

Aquesta Convenció queda oberta a l'adhesió de qualsevol Estat que pertanyi a una de les categories que esmenta l'article 50. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article 53. *Entrada en vigor.*

1. Aquesta Convenció entra en vigor el trentè dia a partir de la data en què hagi estat dipositat el vint-i-dosè instrument de ratificació o d'adhesió en poder del secretari general de les Nacions Unides.

2. Per a cada Estat membre que ratifiqui la Convenció o s'hi adhereixi després d'haver estat dipositat el vint-i-dosè instrument de ratificació o d'adhesió, la Convenció entra en vigor el trentè dia a partir de la data en què l'Estat hagi dipositat el seu instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 54. *Notificació pel dipositari.*

El secretari general de les Nacions Unides ha de comunicar a tots els estats pertanyents a qualsevol de les categories que esmenta l'article 50:

a) Les signatures d'aquesta Convenció i el dipòsit d'instruments de ratificació o d'adhesió de conformitat amb els articles 50, 51 i 52.

b) La data en què entra en vigor aquesta Convenció de conformitat amb l'article 53.

Article 55. *Textos autèntics.*

L'original d'aquesta Convenció, els textos en xinès, espanyol, francès, anglès i rus de la qual són igualment autèntics, ha de ser dipositat en poder del secretari general de les Nacions Unides, qui n'ha de remetre una còpia certificada conforme a tots els estats pertanyents a qualsevol de les categories que esmenta l'article 50.

Per donar fe de tot això els infrascrits, degudament autoritzats pels seus governs respectius, signen aquesta Convenció, que ha estat oberta a la signatura a Nova York el 16 de desembre de 1969.

PROTOCOL FACULTATIU SOBRE LA SOLUCIÓ OBLIGATÒRIA DE CONTROVÈRSIES

Els estats part en aquest Protocol i en la Convenció sobre les missions especials, denominada en endavant «la Convenció», que ha estat aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 8 de desembre de 1969,

Expressant el desig de recórrer a la jurisdicció obligatòria del Tribunal Internacional de Justícia en tot el que les concerneix respecte de les controvèrsies ordenades per la interpretació o l'aplicació de la Convenció, llevat que les parts hagin acceptat de comú acord, dins d'un termini raonable, alguna altra forma d'acord,

Han convingut:

Article I.

Les controvèrsies originades per la interpretació o l'aplicació de la Convenció han d'estar compreses a la jurisdicció obligatòria del Tribunal Internacional de Justícia i, en conseqüència, hi poden ser sotmeses mitjançant una sol·licitud escrita de qualsevol de les parts en la controvèrsia que sigui part en aquest Protocol.

Article II.

Les parts poden convenir, dins d'un termini de dos mesos, després que una part hagi notificat a una altra que a parer seu existeix una controvèrsia, a recórrer a un tribunal d'arbitratge en comptes de recórrer al Tribunal Internacional de Justícia. Una vegada transcorregut aquell termini, qualsevol de les parts pot sotmetre la controvèrsia al Tribunal mitjançant una sol·licitud escrita.

Article III.

1. Dins del mateix termini de dos mesos, les parts poden convenir a adoptar un procediment de conciliació abans de recórrer al Tribunal Internacional de Justícia.

2. La Comissió de Conciliació ha de formular les seves recomanacions dins dels cinc mesos següents a la seva constitució. Si les seves recomanacions no són acceptades per les parts en la controvèrsia dins d'un termini de dos mesos després d'haver estat comunicades, qualsevol de les parts pot sotmetre la controvèrsia al Tribunal mitjançant una sol·licitud escrita.

Article IV.

Aquest Protocol està obert a la signatura de tots els estats que poden ser part en la Convenció, fins al 31 de desembre de 1970, a la seu de les Nacions Unides a Nova York.

Article V.

Aquest Protocol està subjecte a ratificació. Els instruments de ratificació s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article VI.

Aquest Protocol queda obert a l'adhesió de tots els estats que poden ser part en la Convenció. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article VII.

1. Aquest Protocol entra en vigor el mateix dia que la Convenció o el trentè dia a partir de la data en la qual s'hagi dipositat en poder del secretari general de les Nacions Unides el segon instrument de ratificació o d'adhesió, si aquest dia és posterior.

2. Per a cada Estat que ratifiqui aquest Protocol o s'hi adhereixi una vegada estigui vigent de conformitat amb el paràgraf 1 d'aquest article, el Protocol entra en vigor el trentè dia a partir de la data en què l'Estat hagi dipositat el seu instrument de ratificació o d'adhesió.

Article VIII.

El secretari general de les Nacions Unides ha de comunicar a tots els estats que puguin ser part en la Convenció:

a) Les signatures d'aquest Protocol i el dipòsit d'instruments de ratificació o d'adhesió de conformitat amb els articles IV, V i VI.

b) La data en què entra en vigor aquest Protocol de conformitat amb l'article VII.

Article IX.

L'original d'aquest Protocol, els textos en xinès, espanyol, francès, anglès i rus del qual són igualment autèntics, ha de ser dipositat en poder del secretari general de les Nacions Unides, qui n'ha de remetre una còpia certificada conforme a tots els estats als quals es refereix l'article IV.

Per donar fe de tot això els infrascrits, degudament autoritzats pels seus governs respectius, han signat aquest Protocol, que ha estat obert a la signatura a Nova York el 16 de desembre de 1969.

ESTATS PART DE LA CONVENCIÓ

	Signatura	Data dipòsit instrument
Argentina.	18-12-1969	13-10-1972 R
Àustria.		22- 8-1978 AD
Belarús.		28- 8-1997 AD
Bòsnia i Hercegovina (anteriorment la República Socialista Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		1- 9-1993 SU
Bulgària (*).		14- 5-1987 AD
Xile.		19-10-1979 AD
Xina (signat en nom de la República Xinesa el 28-12-1970. Signatura no reconeguda per les autoritats de la República Popular de la Xina).		
Xipre.	18- 9-1970	24- 1-1972 R
Croàcia (anteriorment la República Socialista Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		12-10-1992 SU
Cuba (*).		9- 6-1976 AD
El Salvador.	18-12-1970	28- 5-1993 SU
Eslovàquia (anteriorment Txecoslovàquia s'hi va adherir l'1-10-1976. Amb reserves).		
Eslovènia (anteriorment la República Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		6- 7-1992 SU
Espanya.		31- 5-2001 AD
Estònia.		21-10-1991 AD
Fiji.		18-10-1972 AD
Filipines.	16-12-1969	26-11-1976 R
Finlàndia.	28-12-1970	
Guatemala.		12- 2-1988 AD
Indonèsia.		4- 6-1982 AD

	Signatura	Data dipòsit instrument
Iran.		5- 6-1975 AD
Israel.	9-11-1970	
Jamaica.	18-12-1969	
Liechtenstein.	15-12-1970	3- 8-1977 R
Mèxic.		31- 1-1979 AD
Nicaragua.		18- 9-1970
Paraguai.		19- 9-1975 AD
Polònia.		22- 3-1977 AD
Regne Unit.	17-12-1970	
República Txeca (anteriorment Txecoslovàquia s'hi va adherir l'1-10-1976, amb reserves).		22- 2-1993 SU
República de Corea.		22- 5-1985 AD
Rwanda.		29-11-1977 AD
Seychelles.		28-12-1977 AD
Suïssa.	31- 7-1970	3-11-1977 R
Tonga.		18- 1-1977 AD
Tunísia.	19- 8-1970	2-11-1971 R
Ucraïna.		27- 8-1993 AD
Uruguai.		17-12-1980 AD
Iugoslàvia (anteriorment la República Socialista Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		12- 3-2001 SU
Àustria.		22- 8-1978 AD
Bòsnia i Hercegovina (anteriorment la República Socialista Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		12- 1-1994 SU
Xina (signat en nom de la República Xinesa el 28-12-1970. Signatura no reconeguda per les autoritats de la República Popular de la Xina).		
Xipre.	31-12-1970	24- 1-1972 R
El Salvador.	18-12-1970	
Eslovàquia.		27- 4-1999 AD
Espanya.		31- 5-2001 AD
Estònia.		21-10-1991 AD
Filipines.	16-12-1969	26-11-1976 R
Finlàndia.	28-12-1970	
Guatemala.		12- 2-1988 AD
Iran.		5- 6-1975 AD
Jamaica.	1- 7-1970	
Liechtenstein.	15-12-1970	3- 8-1977 R
Paraguai.		19- 9-1975 AD
Regne Unit.	17-12-1970	
Seychelles.		28-12-1977 AD
Suïssa.	31- 7-1970	3-11-1977 R
Uruguai.		17-12-1980 AD
Iugoslàvia (anteriorment la República Socialista Federal de Iugoslàvia el va signar i el va ratificar el 18-12-1969 i el 5-3-1974, respectivament).		12- 3-2001 SU

Aquesta Convenció i Protocol facultatiu van entrar en vigor de forma general el 26 de juny de 1985 i per a Espanya entra en vigor el 30 de juny de 2001, de conformitat amb el que estableix el seu article 53.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 20 de juny de 2001.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

12853 *APLICACIÓ provisional de l'Acord entre Espanya i Colòmbia relatiu a la regulació i l'ordenació dels fluxos migratoris laborals, fet a Madrid el 21 de maig de 2001.* («BOE» 159, de 4-7-2001.)

ACORD ENTRE ESPANYA I COLÒMBIA RELATIU A LA REGULACIÓ I L'ORDENACIÓ DELS FLUXOS MIGRATORIS LABORALS

El Govern del Regne d'Espanya i el Govern de la República de Colòmbia, en endavant parts contractants;

Animats pel seu afany comú de reafirmar els seus vincles històrics i culturals especials mitjançant el contacte fluid i permanent de les seves poblacions;

Amb el desig de regular d'una forma ordenada i coordinada els fluxos migratoris existents des de Colòmbia cap a Espanya, desenvolupant per fer-ho el que consagren els articles 12 i 14 del Tractat general de cooperació i amistat entre les dues parts, fet a Madrid el 29 d'octubre de 1992;

Animats per l'objectiu que els treballadors colombians que arribin a Espanya gaudeixin de manera efectiva dels drets reconeguts pels instruments internacionals dels quals són part ambdós estats;

Convençuts que la migració és un fenomen social enriquidor per als seus pobles que pot contribuir al desenvolupament econòmic i social, propiciar la diversitat cultural i fomentar la transferència de tecnologia;

Conscients de la necessitat de respectar els drets, les obligacions i les garanties presents en les seves legislacions nacionals i els convenis internacionals en els quals són part, per tal d'aprofundir en el marc general de cooperació i amistat entre les dues parts contractants, afegint-se als esforços en l'àmbit internacional per promoure el respecte als drets humans, prevenir les migracions clandestines i l'explotació laboral dels estrangers en situació irregular, reglamentar la readmissió, i en el context dels interessos iberoamericans comuns,

Han acordat:

CAPÍTOL PRELIMINAR

Article 1.

Als efectes d'aquest Acord les autoritats competents són:

Per Espanya, els ministeris d'Afers Exteriors, de l'Interior i de Treball i Afers Socials, d'acord amb les seves respectives atribucions en matèria d'immigració.

Per Colòmbia, el Ministeri de Relacions Exteriors, el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Departament Administratiu de Seguretat (DAS), d'acord amb les seves respectives atribucions en matèria de migració.

(*) Reserves i declaracions.